

Syksy palaa

Katson ympärilleni. Näen meidän rivitalon, vieressä olevat vihreät pensaat, pienen leikkipuiston missä minä aina pienenä hyppelin iloisena. Näen kadun toisessa päässä sijaitsevan päiväkotirakennuksen. Näen koko minun rakkaan kotialueen, mutta nyt kaikki on liekeissä. Koko kaupunki palaa. Pensaat palaa, autotalli palaa, autot palaa, leikkipuiston liukumäki palaa, ja minä alan juosta. Juoksen nopeinta vauhtia pois päin, mutta kaikkialla on tulta. Kaikkialla on myös ihmisiä, jotka kirkuu pelosta. Katson nopeasti taakse ja näen uuden päiväkodin, joka sekin on ihan liekeissä, ja sen ympärillä iso joukko itkeviä lapsia. Se avattiin vasta pari kuukautta sitten. En pysty katsomaan sitä, vaan jatkan juoksemista. Pääsen seuraavan korttelin kohdalle, ja näen isin siellä, juoksen vielä lujempaa. Isi ottaa esiin pillerin.

Ja silloin minä herään. Olen niin hengästynyt ja hikinen että minun on pakko nousta sängystä ja avata ikkuna. Katson ikkunasta ulos. Tuntuu niin oudolta. Unessa asuin ihan toisessa paikassa, en ole ikinä nähnyt sitä paikkaa ennen, mutta se tuntuu unessa niin paljon kodilta. Mietin, että pitäisikö minun kertoa tästä kenellekään, että olen nähnyt nyt samaa unta joka yö, viikon ajan. Herään joka kerralla samaan paikkaan, kun juoksen isiä päin. Oliko se sittenkään isi? En pysty muistamaan miltä hän näytti unessani, minä vaan tiedän että se oli isi. Menen takaisin sänkyyn, mutta en pysty pitämään silmiäni kiinni, olen aivan liian ylikierröksillä.

Aamulla kaikki on aivan niin kuin ennen, aurinko paistaa ja äiti tulee herättämään minut.

“Tulisitko Emiliaa syömään?” Äiti hymyilee minua kohti. Nyökkään, minulla on nälkä. Nousen heti sängystä ja puen päälle vaaleat farkut ja t-paidan.

Keittiössä on puuroa, paahtoleipiä ja kaikenlaisia leivänpäällisiä. Tuntuu siltä että nämä kauheat painajaiset vievät todella paljon energiaa, koska minusta tuntuu että voisin syödä kaiken tämän ruuan. Syön silti vain kulhollisen puuroa ja kaksi juustoleipää ennen kouluun lähtöä. Olen juuri lähdössä ovesta ulos kun isi pysäyttää minut.

“Unohdin melkein sanoa, että minä ja äiti tullaan kotiin tosi myöhään, varmaan keskiyön jälkeen, me ehkä jopa jäädään sinne yöksi...”

“Ai, miksi?” Kysyn.

“Töitä vaan, aika paljon sairautta on ollut toimistossa nyt viime aikoina, mutta kai sinä pärjät?” Isi vastaa, hieman huolestuneen näköisenä.

“Tottakai pärjään” sanon hymyillen, ja lähden pyöräilemään koulua kohti. Ulkona on aika lämmintä, koko kesä on ollut todella aurinkoinen ja kuiva, ja se näyttää jatkuvan vielä nyt elokuun loppuun asti.

Koulupäivä on aika normaali. Viimeinen tunti on matikkaa, ja istun kaverini Miran vieressä. Mira on ollut paras kaverini monta vuotta, ja me luotamme toisiimme. Siksi päätän kertoa oudoista unistani. Selitän miten uni aina loppuu samaan kohtaan, ja että herään pelossa.

“Ai onko se ollut ihan sama joka yö?” Mira kysyy hämmästyneenä.

“On, ja viikon ajan.” Vastaa. Mira miettii vähän aikaa.

“Onko se sun koti joka palaa siinä unessa?”

“Ei. Tai, on, mutta se ei ole se koti missä minä nyt asun. Siinä unessa se on mun koti mutta mä en ole ikinä nähnyt sitä paikkaa oikeasti.”

Mietin rivitaloa, ja sen ympärillä olevaa metsää, leikkipuistoa ja naapureiden taloja. Se tuntui niin kotoisalta, mutta missä se oikein on?

“Tuo on aika outoa. Ajattele jos se tarkoittaa jotain, mä luulen että on jotain tutkimuksia siitä että mitä eri unet tarkoittaa.” Mira sanoo mielteliäänä.

Naurahdan.

“Ai että jos näen painajaisia tulipalosta niin äitisi kuolee huomenna vai?”

“No ei todellakaan!” Mira nauraa.

Koulun jälkeen jään Miran kanssa koulun ulkopuolelle juttelemaan.

“Hei, mä lupasin viedä naapurin koiran lenkille, tuutko mukaan?” Mira kysyy.

“Ai eikö se ole enää hauska työ? Ei kestänyt kauan” Vastaa hymyillen. Mira katsoo minua ärsyyntyneenä.

“Joo okei, tosi kiva. Ei kun oikeasti, en mä ollut siihen valmistautunut että se olisi joku 16-vuotias hampaaton ja vielä todella hidas chihuahua, tuutko pliiis mukaan?” Mira pyytää. Vastaa että tottakai, ja sitten me alamme kävellä Miran kotialuetta päin. Mira asuu vain viiden minuutin kävelymatkan päässä koulusta. Se on aika hieno alue, ja alueen ympärille rakennetaan jatkuvasti uusia moderneja asuntoja ja rivitaloja. Päästään sisälle Miran asuntoon, haetaan naapurin pikku koira joka haukkuu meille, ja lähdetään sitten taas ulos. Koska koira, jonka nimi on Lumi, on niin vanha ja väsynyt, päätetään vain kävellä korttelin ympäri. Välillä vastaan tulee toisia koiria, joille Lumi haukkuu, ja mietin kovasti että miten sellaiseen pieneen koiraan mahtuu niin paljon ääntä.

Kun päästään nurkan ohi meidän eteen paljastuu iso rakennusalue. Näyttää siltä että siellä rakennetaan vaaleanharmaita kaksikerroksisia rivitaloja.

Tunnistan ne jotenkin. Rivitalon eteen on jo laitettu iso kiipeilyteline jossa on liukumäki. Ihan niinkuin olisin joskus laskenut sitä, mutta eihän se nyt niin voi olla. Katson rivitalojen toiselle puolella, ja se on oudon tyhjä aivan niinkuin sinne kuuluisi jotain mikä ei ole siellä.

“Hei Emilia, miksi sä pysähdyit?” Kuulen yhtäkkiä Miran kysyvän. Katson häntä silmiin.

“Mä tunnistan nää uudet rivitalot.” Sanon varovasti.

“Joo, niistä oli ollut lehdessä jotain artikkeleita. Kuulemma “tulevaisuuden kodit”.” Mira sanoo.

“Ei, en mä sitä tarkoita. Mä oon asunut tuolla.” Sanon nyt varmana.

“Mitä sä oikein sanot?” Mira nauraa, mutta vakavoituu nähdessään ilmeeni.

“Niissä mun unissa, mä asun täällä mun unissa. Tää on se alue joka palaa. Ja tuonne kuuluu päiväkotit!” Vastaa ja osoitan sormella rivitalojen toisella puolella olevaa tyhjää aluetta. Mira tuijottaa minua liikkumatta, koiran hihna kädessään. Katson vielä kerran uutta aluetta. Miten pystyin näkemään siitä

unta kun en ollut ikinä ennen nähnyt sitä. En minä täällä päin kaupunkia niin usein ole.

“Ootko nyt ihan varma?” Mira kysyy vielä.

“Joo joo, mä oon nähnyt tästä ehkä seitsemän kertaa nyt unta, oon varma.” Sanon, ja tunnen kylmän väreän koko kehoni läpi. Haluan yhtäkkiä tietää lisää, ymmärtää mitä nyt tapahtuu. En halua kylläkään tehdä sitä yksin. Käännyn pois päin rivitaloista ja kysyn Miralta:

“Äiti ja isi ei tuu kotiin kun vasta keskiyön jälkeen, haluatko olla yötä mun luona?”

Mira nyökkää, ja me jatketaan Lumen lenkittämistä korttelin ympäri.

Minä ja Mira viedään Lumi takaisin omistajan luo, joka kiittää paljon avusta. Me lähdetään heti sen jälkeen minun luo. Mietin iltaa ja yötä. Nukkuminen ei tunnu oikein vuorokauden lepo hetkeltä enää, vaan se jotenkin jännittää enemmän. Vaikka tiedän että näen unta tunnen silti vahvaa paniikkia kun herään. Aina kestää vähän aikaa ennen kun oikein herään, ja ymmärrän että tulipaloa ei ole. Voiko nämä unet oikeasti tarkoittaa jotain? Ehkä voin yrittää yöllä nähdä unessani enemmän yksityiskohtia tänä yönä. Ongelma on vain se että kun näen unta, en ole tietoinen siitä. Sitten vasta ymmärrän unen ja todellisuuden eron kun herään. Yhtäkkiä Mira keskeyttää minut.

“Sä olit oikeassa, netissä lukee että niitten rivitalojen toiselle puolelle rakennetaan uusi päiväkotia.” Katson vaan Mira silmiin enkä sano mitään.

“Mutta täällä ei ole missään kuvia siitä, eli et ole voinut nähdä sitä missään, täällä on infoa vaan.” Mira jatkaa.

“Mä en nyt ymmärrä.” Sanon hiljaa.

“Okei, tässä lukee infoa sen väristä, jos sä arvaat oikein että minkä värinen se on, niin sä pystyt oikeasti katsomaan tulevaisuuteen.” Mira sanoo. Mietin miten minä unessa katson vain nopeasti päiväkotia, ennen kun juoksen pois päin, mutta olen varma, että muistan sen värin.

“Korallinpunainen.”

Mira katsoo minua isoilla silmillä ja katsoo sitten puhelintaan.

“Onneksi olkoon, sä näet ennakkouusia.” Mira vastaa.

“Jos mä vain saisin tietää lisää siitä että koska tämä tapahtuu, ja mikä sen tulipalon aiheutti. Ja että minkä pillerin isi antaa mulle siinä lopussa. Jos mä vaan voisit nähdä sitä unta vähän pitempään...” Pohdin.

Illalla ajatellaan vähän aikaa muita asioita. Jutellaan koulussa olevista draamoista ja kokeista, syödään pestopastaa ja katsotaan YouTube-videoita. Kaikki tuntuu todella normaalilta siihen asti että minua alkaa väsyttää, ja muistan taas että minä kohta näen taas painajaisen tässä kaupungissa olevasta tulipalosta. Päätän Miran kanssa että yritän tällä kertaa olla heräämättä, miten se nyt toimisi. Ja, että yritän nähdä enemmän yksityiskohtia tulipalosta. Menemme nukkumaan.

Katson ympärilläni. Näen rivitalot, pensaat, leikkipuisto, päiväkotia. Kaikki palaa, ja kaikki ihmiset juoksee. Kukaan ei tiedä mihin suuntaan juosta, koska kaikkialla palaa. Näen että koko päiväkotia palaa ja sen ympärillä seisoo

kirkuvia lapsia. Näen lapsen joka makaa maassa, ja sen ympärillä istuu kaksi aikuista todella huolestuneen näköisinä. Minäkin alan juosta, ja minäkään en tiedä mihin minun pitäisi juosta. Ajattelen vaan isin työpaikkaa, hänen piti olla töissä koko yön. Juoksen pois päin kodistani, ja näen yhtäkkiä isin seisovan ison valkoisen talon ulkopuolella. Aion halata isiä, mutta isi vain ojentaa kätensä minulle. Kädessä on pieni valkoinen pilleri. Isi antaa pillerin minulle, laitan sen suuhuni, ja sitten -

Minä herään. Olen hengästynyt ja sydämeni hakkaa.

“Ootko kunnossa?” Mira kysyy huolestuneen näköisenä. “Sun hengitys on kuulostanut nyt viisi minuuttia siltä että sä et saa happoa!”

“Vitsi tää on pelottavaa.” Sanon väsyneenä.

“No, näitkö mitään uutta?” Mira kysyy, ja minä pudistan päätäni.

“Sama juttu taas..”

Isi ja äiti eivät ole kotona, kai sitten jäi nukkumaan toimistoon. Laitan minulle ja Miralle aamupalaa, ennen kouluun lähtöä. Kuskaan Miraa pyörälläni, ja me nauretaan kun olen lähellä kaatua soratiellä. Päästään juuri ajoissa enkun tunnille. Opettaja nimeltään Maija katsoo ympärilleen luokkahuoneessa.

“Eli Sanna on sairas, ja Alekski näyttää olevan myöhässä, taas.” Hän toteaa.

“Joo Alekski nukkuu!” Joku luokan pojista sanoo ja muut nauraa.

“Mitä ihmeen unipillereitä se syö?” Joku sanoo ja kaikki jatkaa nauramista, ja minäkin hymyilen vähän vaikka en oikein tunne Aleksin jengiä niin hyvin.

Huomaan että Mira katsoo minua oudon näköisenä.

“Mitä?”

“Mä sain idean. Unilääkkeet.” Mira sanoo, mutta minä en ymmärrä.

“Unilääkkeet?” Kysyn, ja Mira nyökkää.

“Jos sä otat unipillerin sä ehkä jätät siihen uneen kauemmaksi aikaa. Sä voit ehkä nähdä enemmän vihjeitä!”

“Ootko sä ihan hullu!? Unilääkkeet ei ole tarkoitettuja vaan hivin vuoksi syömiseen!”

“Niin, mut et sä siitä kuole, jos sä yhden vaan otat.”

Olen hiljaa, ja mietin Miran hullua ajatusta.

“Liian paljon riskejä. Mistä me edes saadaan unilääkkeitä? Ja jos joku huomaa että mä oon varastanut jonkun unilääkkeet niin siitä tehdään ihan varmasti rikosilmoitus.”

Mira huokaa.

“Ei sitten, mutta meillä on niitä kotona. Mun veljellä oli univaikeuksia.” Mira sanoo. Olen juuri vastaamassa kun Maija keskeyttää meidät.

“Mistä te juttelette? Ei kuulosta englannilta kyllä. Nyt harjoitellaan sanojen ääntämistä.”

Koulun jälkeen lähden kotiin, ja äiti seisoo keittiössä kun tulen ovesta sisään.

“Moi! Miten työjutut meni?” Kysyn.

“Ihan hyvin, mutta meni niin myöhään kyllä. Päätettiin jäädä sinne nukkumaan sen sijaan että sinä heräisit kello kolme siitä että ulko-ovi aukeaa. Kai sinä olet syönyt kunnolla?”

“Joo, Mira oli täällä ja me syötiin pastaa.”

“Hyvä.” Äiti sanoo ja jatkaa ruuanlaittoa keittiössä. Menen huoneeseeni ja avaan tietokoneen. En jaksaisi miettiä unia mutta olen liian utelias. Haen infoa uudesta päiväkodista joka rakennetaan rivitalojen viereen. Löydän artikkelin:

Syksyn aikana uusi Päiväkoti Tähdenlento rakennetaan keskustan lähelle, ja päiväkodin tuleva johtaja kertoo isoista suunnitelmista:

“Tästä tulee todella iso ja moderni rakennus johon mahtuu yli 70 lasta viiteen osastoon. Tämä on tulevaisuuden päiväkotit, ollaan todella varmoja tästä projektista, varsinkin sitä ajatellen että päiväkodin viereen rakennetaan lapsiperheille aivan täydelliset rivitalot ja uusi leikkipuisto.”

Yhtäkkiä minua alkaa pelottaa. Jos minun unet ovat oikeasti ennakkounia, minun on pakko tehdä jotain. Mietin vähän aikaa, mutta otan sitten kännykkäni esiin ja kirjoitan Miralle:

Muutin mieleni, tuo ne vitsin unilääkkeet.

Ja Mira vastaa:

Ok:)

Kun Mira tulee sanon äitille ja isille että Miran vanhemmat on työmatkalla, ja että hän tarvitsee unipaikan.

“Joo, tottakai voit olla täällä yötä! Älkää vaan valvoko liian myöhään.”

Mietin että me nyt kyllä aiotaan tehdä juuri päinvastoin kuin valvoa, mutta sitä minä en sano ääneen. Minä ja Mira mennään heti huoneeseeni ja Mira kaivaa laukustaan pienen purkin, jonka hän ojentaa minulle. Otan sen ja kun avaen sen, sen pohjalla lojuu pieni valkoinen pilleri.

“Haluatko sä nyt oikeasti tehdä tän?” Mira kysyy, hän varmaan näkee jännittyneen ilmeeni. Nyökkään, ja katson kelloa. Se sanoo 22:34.

“Joo, mutta en vielä, odotetaan vielä vähän aikaa.”

“Hyvä idea.”

Aika menee hitaasti, ja me ei keksitä mitään tekemistä. Minua pelottaa vähän, en ole ikinä ennen käyttänyt unilääkkeitä. Silti olen nyt päättänyt että aion tehdä sen, koska haluan ymmärtää. Haluan ymmärtää miten voin auttaa tulevaisuuden ihmisiä. En ole ikinä uskonut mihinkään magiaan tai kummituksiin tai sellaisiin ylikuulaisiin tapahtumiin, enkä varsinkaan ennakkouniin. Yhtäkkiä se vain tuntuu niin mahdolliselta ja oikealta. Huomaan että haukottelen, ja tunnen että minua väsyttää.

“Okei, mennään nukkumaan.” Sanon hiljaa, ja otan unipillerin esiin.

“Mä odotan niin kauan et sä nukahdat, ja mä yritän herätä aikasin!” Mira sanoo vakavana. Nyökkään, ja laitan pillerin suuhun. Hengitän syvään ja nielaisen. Ensin kaikki tuntuu ihan normaaliilta, mutta hetken kuluttua tunnen väsyn päässäni ja koko vartalossani. Laitan silmät kiinni, odotan hetken, ja lopulta nukahdan.

Katson ympärilleni. Näen rivitalot, pensaat, leikkipuiston, päiväkodin. Kaikki palaa, ja kaikki ihmiset juoksee. Koko alue palaa. Koko päiväkotit palaa ja sen ympärillä seisoo kirkuvia lapsia. Alan juosta isin toimistoa kohti. Isi seisoo

rakennuksen ulkopuolella. Isi ojentaa minulle pillerin. Katson isiä kysyvästi, mutta laitan sen sitten suuhuni ja nielaisen sen.

“Mikä se on, mitä minulle on tapahtumassa?” Kysyn.

“Älä huoli. Me ollaan juuri keksitty tapa matkustaa menneisyyteen. Sinä pelastat maailman, sinun pitää vaan tehdä se ennen syyskuun ensimmäistä päivää, muuten se ei toimi. Meillä on vain yksi yritys, koska kun syyskuu alkaa, sinä tulet takaisin tänne. ”

“Mistä sä puhut?”

“Tämän pitäisi kestää viisi minuuttia, eli kuuntele nyt tarkasti. Huoltoasemalla tapahtui onnettomuus, bensasäiliö meni rikki ja sieltä se lähti. Säiliöt olivat liian vanhoja, mutta ne ei tiennyt sitä vielä. Ole kiltti, ja pelasta maailma. Sinä pystyt siihen Emilia.”

“Mä en ymmärrä, mitä mulle tulee tapahtumaan?”

“Odota pieni hetki vaan, sitten et tule muistamaan, et tule olemaan täällä. Tai, tulet olemaan täällä mutta et vaan juuri nyt.”

“Mikä päivä tänään on?”

“Ensimmäinen syyskuuta.”

Seison hiljaa paikallani, odotan jotain, mitä en ymmärrä. Ehkä minua on huijattu. Silti minä vaan odotan. Yhtäkkiä minua alkaa pyörryttää. Luulen kaatuvani, mutta sen sijaan tuntuu yhtäkkiä siltä että leijun ilmassa. En enää näe mitään. Näen värejä ja muotoja, mutta samalla aikaa näen vain pimeyttä. Kaikki pyörii, ja putoan alaspäin, mutta yhtäkkiä luulenkin lentäväni ylöspäin. En ymmärrä enää mistään mitään, kaikki haalenee.

Missä minä olen?

Kuka minä olen?

Herään. Pari sekuntia tuntuu siltä että en ymmärrä mistään mitään, mutta vähitellen kaikki palaa. Näen huoneeni, Miran, auringon joka paistaa ikkunasta sisään, ja yritän hengittää syvään. Päätäni särkee vähän, ja arvaan sen olevan unilääkkeiden ansiota.

“Kuinka paljon kello on?” Kysyn unisena. Mira katsoo puhelintaan.

“Viisi yli seitsemän, aika sopivaa.” Miran ilme on yhtäkkiä vakava. “Mitä sä näit?”

Mietin vähän aikaa. Näin vastauksen kaikkeen, sain sen mitä minä hain.

“Minut lähetettiin tänne tulevaisuudesta, pillerin avulla. Meidän pitää pelastaa tää kaupunki!” Sanat tuntuvat oudolta sanoa, se kuulostaa niin epätodelliselta. Mira näyttää silti uskovan minuun.

“Ja miten me pelastetaan se?” Hän kysyy.

“Tulevaisuudessa tulee tapahtumaan onnettomuus huoltoasemalla, kai se bensa syttyi palamaan. Meidän pitää estää sen tapahtumasta. Mä en vielä tiedä minä vuonna tämä tapahtui, mutta se oli syyskuun ensimmäinen päivä. Siihen on viikko, ja mä luulen että me pystytään vaan pelastamaan tämä paikka jos me tehdään se ennen tulipalopäivää.”

“Mitä logiikkaa siinä on?”

“Hyvä kysymys.”

Aamupalalla yritetään esittää normaaleja. Äiti kysyy että menikö yö hyvin. "Joo, meni." Sanon lyhyesti, ja katson sitten Miraa. Hän katsoo minua takaisin. Muuten me ollaan hiljaa aamupalan aikana. En pysty ajattelemaan koulua. En edes välitä siitä että onko meillä kokeita, koulu saa odottaa sitä että koko tämä uni-mysteeri on ohi.

Minä ja Mira kävellään yhdessä kouluun.

"Onko sun äiti sanonut mitään siitä että sä oot asunut mun luona kaksi päivää kesken kouluviikkoa?" Kysyn hymyillen.

"Ei oikein, mä sanoin että meillä on tosi paljon kokeita joihin meidän pitää lukea yhdessä."

"Kiitos muuten siitä että sä autat mua mun ennakkounien kanssa."

"Tää on aika jännittävää, sä oot oikeasti ihan niinkun ne elokuvien sankarit. Kohta sä pelastat tän kaupungin!"

"No saadaan nähdä. Jos me aiotaan pelastaa yhtään mitään niin meidän pitää ehkä miettiä sitä että miten me tehdään se?"

"Ehkä joo." Mira nyökkää. "Mutta ensin meillä on historian koe." Pysähdyn.

"Mitä? Mä en tiennyt! Mä en oo lukenut siihen yhtään!" Huudahdan. Jatkamme sisään kouluun ja luokkahuoneeseen. Jokaisella penkillä on kaksi paperia, täynnä kysymyksiä, ja niitten vieressä lisää papereita mihin kirjoittaa vastaukset. Istuudun penkin ääreen ja luen ensimmäisen kysymyksen. Yritän muistaa mitä me tunneilla ollaan tehty ja teen parhaani. Toivottavasti se riittää. Aika menee ja tunnin kuluttua kaikki palauttaa paperit opettajalle.

Käytävässä tapaan taas Miran.

"Mulla on nyt saksaa, mut me nähdään sitten."

"Jep." Sanon ja kävelen toiseen suuntaan. Minulla on ranskantunti. En ymmärrä siitä paljon mitään, enkä oikein tunne siellä ketään. Istun aina takana luokkahuoneen nurkassa, niin että minun ei tarvitse vastata kysymyksiin ranskaksi. Olen todella tietoinen siitä että kukaan ei ymmärtäisi mitään sanoistani jos puhuisin ranskaa. Ranskan opettaja Marie alkaa puhua.

"Bonjour tout le monde! Tänään te saatte kirjoittaa tekstin jossa on ohjeita.

Ohjeet voivat olla ihan mitä tahansa mutta yrittäkää käyttää niitä uusia sanoja mitä me opimme eilen, ne löytyy oppikirjasta sivulta 12, la page douze!"

Otan läppärini esiin ja avaan dokumentin ja tuijotan läppärin ruutua. En tiedä mistä alkaa, mutta sitten keksin mistä minä kirjoitan ohjeita: Meidän huoltoasemasuunnitelmasta. Kirjoitan sen ensin suomeksi:

Instructions pour sauver le monde

Ensin, odota yöhön. Kävele sitten huoltoasemalle kumppanisi kanssa. Ota esiin vettä, ja kaada sitä varovaisesti yhden bensasäiliön viereen, mutta varovaisesti. Tavoite on että säiliö näyttää vuotavan. Samalla aikaa kumppanisi seisoo roskakorin kohdalla ja kaataa sinne puuta niin että se peittää alla olevat roskat. Sitten sinä soitat paloasemalle ja sanot että

huoltoasemalla palaa, ja että bensasäiliöt vuotaa. Palomiehet sanovat silloin että he tulevat niin nopeasti kuin mahdollista, ja laskelmieni mukaan se on noin 4 minuuttia. Kahden minuutin jälkeen kumppanisi sytyttää roskakorissa olevat puut palamaan, ja sitten te juoksette kauemmas paikasta, heitätte kaikki varusteet puskaan, ja esitätte ihan tavallisia kaupungissa asuvia huolestuneita ihmisiä. Kun paloautot saapuvat he sammuttavat tulipalon roskakorissa, ja toivottavasti huoltoasema suljetaan ja paikkaa parannetaan kunnolla.

Katson tekstiä, ja alan kirjoittaa sitä ranskaksi. *D'abord, attendez la nuit.* Tämä voisi toimia, tai, tämän on pakko toimia.

“Okei, maintenant la leçon se termine, tunti on loppu, jatketaan huomenna. Au revoir!” Marie sanoo ja avaa oven, ja kaikki nousee paikoiltaan. Kävelen suoraa tietä saksan luokkahuoneen ulkopuolelle ja etsin Miran kasvoja. Näen hänet kaapin ulkopuolella, laittamassa sinne kirjoja.

“Hei, menikö hyvin?” Mira kysyy.

“Minulla on suunnitelma, luulen että se voi toimia.”

“Oikeasti!”

“Joo, mutta mä tarvitsen sinua, ja meidän pitää tehdä se yöllä...”

“Miksi, mun äiti varmaan haluaa mut kotiin kun mä oon ollut sun luona kaksi yötä.”

“Voi olla että tää suunnitelma sisältää hieman rikollisia tekoja.”

“Mitä ihmettä!”

“Mä tiedän, mut mä luulen että se voi toimia!” Sanon vakuuttavasti. Mira huokaisee, mutta nyökkää sitten.

“Kerro suunnitelma. “

Hymyilen.

Mira lähtee koulun jälkeen kotiin, mutta hän on luvannut karata ikkunasta ulos kello 01:45. Itse hiivin huoneestani ulos, ja menen sisätietä autotalliin. Minulla on reppu selässä johon olen pakannut vesipullon ja polttopuita. Hiivin autotallin ovesta ulos ja odotan oven ulkopuolella vähän aikaa. En kuule mitään ääniä, toivottavasti kukaan ei herännyt. Laitan autotallin oven eteen kiven niin että ovi ei mene kiinni kokonaan. Alan hiipiä pois päin talosta, ja kävelen sitten reipasta tahtia kohti huoltoasemaa. Katson kännykkääni. Mira on kirjoittanut kaksi minuuttia sitten että “Olen tulossa!”. Kävelen vielä nopeammin, mutta yritän olla näyttämättä liian epäilyttävältä. Pääsen perille, ja näen Miran jalkakäytävällä.

“Moi.” Sanon.

“Moikka, onko kaikki jutut mukana?” Mira kysyy. Nyökkään.

“Ja oletko varma että tämä toimii?” Hän jatkaa.

“En. Mutta minulla ei ole parempaa ideaa.” Vastaan. “Aloitetaan.”

Katson ympärilleni, en näe ketään. Kävelen bensasäiliön luo ja otan vesipullon esiin. Kaadan varovaisesti vettä säiliön alapuolelle, ja se näyttää todella siltä että säiliö on vuotanut. Katson Miraa, hän laittaa roskakoriin polttopuita ja katsoo sitten minua. Otan puhelimeni esiin, ja soitan numerolle 112. Tärisen, ja sydämeni hakkaa. En ole ikinä enne soittanut poliisille tai paloasemalle.

“SOS 112, mitä on tapahtunut?”

“Moi, minä seison Koivusaaren huoltoaseman ulkopuolella, ja täällä on tulipalo roskakorissa, ja täällä on bensasäiliöitä. Mä luulen että ne vuotaa vielä! Ajattele jos se räjähtää!” Sanon huolestuneena.

“Lähetämme autoja, älä seiso säiliön lähellä!” Nainen puhelimesta vastaa. Kiitän ja lopetan puhelun. Nyt meillä on pari minuuttia aikaa sytyttää pieni tulipalo ja paeta. Näen silloin että joku kävelee jalkakäytävällä meitä kohta. Juoksen huoltoaseman nurkan taakse, ja toivon että Mirakin hoksaa piiloutua. Huolestun, tämä ei ole oikea tilanne! Meidän pitää sytyttää tulipalo ilman että kukaan näkee, muuten palomiehet huomaavat että me huijattiin heitä. Katson varovasti takaisin ja näen naisen joka kävelee käsilaukku kädessä bussiasemaa kohti. Mira ilmestyy viereeni.

“Voi ei! Jääkö hän nyt tuohon?!” Kysyn huolestuneena.

“Ei voi olla totta, palomiehet tulevat kohta. Katson tas nurkan taakse. Bussi ilmestyy pienen matkan päässä.

“Me päästään sytyttämään roskakori kun tuo bussi on jatkanut matkaa.” Bussi pysähtyy pysäkillä, ja nainen nousee bussiin. Bussi jatkaa matkaa, mutta autotie jatkaa melkein huoltoaseman ympäri, mutta lopulta bussi katoaa näkyvistä.

“Mä meen sytyttämään sen!” Sanon ja juoksen roskakorin luo. Katson vielä kerran ympärilläni, ja kun toteaan että ketään ei näy, otan sytyttimen esiin, ja sytytän ylimmän puupalan. Juoksen heti pois Miran luo, ja pysähdyn suunnilleen bussipysäkin kohdalle. Kestää vain ehkä minuutin ennen kun paloautot saapuvat paikalle, ja roskakorissa palaa aika kunnolla, mutta pysyy silti roskakorissa, eikä leviä. Paloautosta nousee ryhmä palomiehiä jotka juoksevat heti tulipaloa kohti vesiletku mukana. He sammuttavat tulipalon nopeasti, ja katsovat sitten tarkemmin bensasäiliöitä. Yksi palomiehistä kävelee minua ja Miraa kohti.

“Terve, onko teillä kaikki kunnossa?” Palomies kysyy.

“On, me oltiin matkalla kotiin kun me huomattiin että täällä oli tulipalo!” Sanon rauhallisesti.

“Hyvä että soititte, vaikuttaa siltä että tämän huoltoaseman bensasäiliöt ovat aika vanhoja, joku on mennyt pieleen kun ne on tarkastettu.” Palomies jatkaa ja katsoo taaksepäin, missä muut palomiehet laittavat raidallista nauhaa koko alueen ympäri.

“Ne olisi voinut räjähtää!” Mira sanoo huolestuneena.

“No, ei nyt sentään, mutta meidän on kyllä suljettava tämä paikka toistaiseksi, kun bensäsäiliöt pitää vaihtaa. Kiitos avusta, minä jatkan nyt matkaa!”

Palomies kävelee muitten palomiesten luo, ja minä katson Miraa.

“Huomenna on ensimmäinen syyskuuta. Toivon vaan että tämä toimii.”

“Mä en nyt ymmärrä, jos sinut on lähetetty tulevaisuudesta, lähdetkö sä sinne takaisin vielä?”

Mietin hetken. Unessani isi sanoi jotain siitä että minä lähden takaisin sinne.

“Mä ehkä lähden takaisin huomenna.”

“Miten se tapahtuu, ja mitä sun perheelle tapahtuu. Sun perhe jonka kanssa sä elät täällä?” Mira kysyy.

“En tiedä. Ehkä mä vielä elän täällä, mutta myös siellä?”

“No, se selviää huomenna sitten. “Mira sanoo ja alkaa kävellä pois päin huoltoasemalta. Seuraan häntä vähän matkaa, mutta sitten me lähdetään eri suuntiin.

“Heippa.”

“Nähdään ehkä.”

Halaan Miraa ja lähden sitten kotiin. Siirrän kiven jonka laitoin autotallin oven eteen ja hiivin sisälle. Kävelen keittiön läpi huoneeseen ja laitan oven kiinni. Kello on 02:14. Minua jännittää, mutta väsymys valtaa minut. Menen sänkyyn ja laitan silmät kiinni. Kohta saan tietää miten tämä koko juttu loppuu. Onnistuinko pelastamaan ison osan omaa kaupunkiani?

Herään pehmeässä sängyssä. Ulkona on aika valoisaa, mutta huomaa että kesä on jotenkin katoamassa. Nousen istumaan, ja otan puhelimeni esiin. Katson kelloa, joka näyttää 07:06. Katson myös päivämäärää, ensimmäinen syyskuuta. Jotenkin se tuntuu erikoiselta mutta en muista miksi. Ei kai tänään tapahdu mitään erikoista? Nousen sängystä ja kävelen yöpaita päällä keittiöön. Isi istuu tuolilla kahvikuppi kädessä.

“Huomenta!” Hän sanoo hymyillen.

“Huomenta.” Vastaan. “Olitko yöllä töissä taas?”

“Olin. Viime yönä tapahtui jotain historiallista. Me tehtiin se.” Isi katsoo minua silmät suurina.

“Mitä te teitte?”

“Me luotiin maailman ensimmäinen aikamatkustelupilleri.” Isi hymyilee minua kohti. Isi on kauan puhunut tästä, miten he aikovat näyttää maailmalle että ihminen voi matkustaa ajassa. Minä en ole oikein uskonut siihen ikinä, eihän siinä ole logiikkaa? Mutta viime aikoina olen alkanut miettiä, että mitä jos isi oikeasti puhuu totta, ja kukaan muu ei vaan ymmärrä sitä, koska kukaan ei ole kokenut tai nähnyt sitä.

“Onko joku nyt matkustanut sitten tulevaisuuteen tai menneisyyteen?”

“On varmaan. Mutta mei ei tiedetä siitä oikein mitään. Menneisyys ja tulevaisuus ei tapahdu tällä hetkellä, eli jos joku matkusti menneisyyden se tapahtui siellä kauan sitten, eli tulevaisuus on jo muuttunut. Me eletään muutetussa tulevaisuudessa.”

Yritän ymmärtää mutta se on todella vaikeata.

“Mutta ajattele jos joku pilaa sitten tulevaisuuden, menneisyydessä?”

“Me lähetetään vain ihmisiä matkustelemaan ajassa, jos me todellakin tarvitaan sitä. Ehkä sinut joskus lähetetään pelastamaan meidät?”

“Mitä, minut?!”

“Ehkä sinä olet jo joskus pelastanut maailman...?”